

Albert Vilà

"Tot és massa racional"

Albert Vilà és músic i pare de l'Uriel, de 5 anys. Codirigeix La Petita Malumaluga, una companyia d'espectacles no infantilitzats. Al TNC hi han portat 'Bítels per a nadons (Concert Tribut a The Beatles)', un espectacle que també es podrà veure a Sabadell, Tàrrrega i Girona

FRANCESC ORTEU

FOTO: MARC ROVIRA

El públic seu al nostre voltant, en cadieres o a terra. Hi ha un espai central on toquem i ballem i on només hi poden entrar nens de fins a tres anys. Dins d'aquest espai els quatre músics i la ballarina, a més de ballar i tocar, ens ocupem d'atendre els nens. Sempre estan passant coses. De l'espectacle ens agrada molt que sigui com d'estar per casa, com de cabana africana.

Què fan els petits?

L'espectacle va pujant d'intensitat i els nens fan el mateix. Es van deixant anar. Cada funció és el mateix repertori, però el que hi passa és totalment diferent.

Com s'ha d'ensenyar, la música?

Per a nosaltres la música és diversió. A casa no entenem cap mena d'aprenentatge que no passi pel joc. Tot és un joc. Jo he acompanyat molta gent que aprèn música, des de nens fins a professionals, i mai he aconseguit que ningú evolucionés si no sentia el

desig de jugar. Al final, l'aprenentatge depèn de qui aprèn i aquest desig d'aprendre està relacionat amb el joc. No entenc que puguis aprendre res si no sents una necessitat de jugar, de descobrir. Tot va lligat. En anglès i francès els verbs *play* o *jouer* volen dir tocar i jugar. Hem nascut per desenvolupar-nos a través del joc.

I com es juga?

En la nostra tradició estem acostumats a donar molta importància a la melodia, però en tota mena de música l'element essencial és el ritme. Sense aquesta pulsació difícilment pots treballar un instrument o la veu. Tot instrument depèn d'aquesta pulsació interna.

També cal disciplina, o no?

La disciplina ha de ser autodisciplina. La disciplina imposada acaba no tenint cap sentit. Qualsevol músic sap que, de tant en tant, et pica un mosquit i et passes hores i hores practicant. És com un enamorament. Racionalitzem massa l'ense-

nyament de la música i això crea grans lectors de partitures que després tenen dificultat per comunicar coses.

Per què passa?

Tenim una manera massa conservadora d'ensenyar música. Donem una importància excessiva al solfeig, a l'harmonia. Passa el mateix amb la mania de voler que els nens comencin a llegir i a escriure tan aviat com sigui possible. Però, quina pressa hi ha? No cal córrer. Ningú no es quedarà sense llegir i escriure.

Per educar cal enfadar-se?

A nosaltres no ens ha calgut. És com si em diguessis que per viure en parella de tant en tant cal enfadar-se. Sí? Per què? Quines ganes de viure enfadat amb algú! A veure, tots tenim un punyeter mal dia, però només és això. Jo visc molt tranquil sense necessitat d'enfadar-me. No en tinc cap ganes. Ni de cridar. Esclar que hi ha uns límits. Si el nen decideix ficar els dits dins d'un endoll, cal evitar-ho,

però això s'explica. Trobo necessari crear una sensació de confiança mútua. Si mentre em fas l'entrevista ell fos en aquesta plaça, correria sense que jo l'hagués de vigilar contínuament.

Què vol dir "espectacles no infantilitzats"?

No sé per què la música per a nens es fa sovint de qualsevol manera, amb un sintetitzador. Oi que quan mengem procurem donar als fills el millor? Per què no ho fem amb la música? Quan es munta una òpera per a adults té una escenografia espectacular. La mateixa òpera per a nens està feta amb quatre fustes. Com volem que els agradi l'òpera?

Els nens han d'escoltar música, no música infantil.

Jo no puc anar amb el meu fill de cinc anys al Jamboree a escoltar jazz. Voldria endur-me'l al Festival de Jazz de Terrassa. No hi ha cap problema a escoltar John Coltrane amb un nen. Si la música no ens remou, difícilment remourà els nostres fills. —

El pare que et va matricular

Lluís Gavaldà

Els calçotets anònims

No sé quin dia vaig encetar el costum. Probablement va ser un dia de Reis i la meva sogra em va regalar uns calçotets dels Simpson amb tota la bona voluntat del món. O potser no, potser em toca ser sincer i assumir que sempre m'han agradat els calçotets simpàtics, els que tenen una carpa de circ amb la cara d'un pallasso en el lloc més estratègic de tots. Tant és, la qüestió és que mai he tingut tirada per la roba interior de marca, aquesta que es promociona a la cinta elàstica i a sobre et cobra el doble per fer-ho. Ves que no sigui perquè mai he estat un seguidor dels que els ensenyen per damunt dels pantalons com si fossin cantants de hip-hop o *skaters* del Macba. I no és que em senti superior a la secta dels pantalons cagats, sinó que, per qüestions purament anatòmiques, arrossego una tendència natural a apujar-me els pantalons contínuament, per por de quedar-me amb els camals caiguts. És el que tenim els primers, que anem tan justos de cintura que, fins i tot si estem a l'aeroport a punt de perdre un avió, estem més pendents d'aguantar-nos els pantalons que no pas de trobar la porta cinquanta-quatre.

Bé, el cert és que mai m'ha fet vergonya la meva moda *prêt-à-porter* en qüestió de roba interior. Suposo que hi ha ajudat molt el fet de saber que molt poca gent del meu entorn haurà de patir-la: alguns contrincants de partits de tennis que amb una mica de sort quedaran tan descol·locats que perdran els primers i decisius punts; els companys de grup musical que sempre agraeixen un nou motiu per enfotre's de mi; o la meva companya, que a aquestes altures ja està curada d'espants. El que mai m'hauria esperat, però, és que els divuit veïns del meu bloc en fossin espectadors.

Resulta que dimarts una ràfega de mestrals ben cabró va decidir emportar-se els meus calçotets amb la cara de Torrebruno del balcó per dipositar-los a la terrassa del veí del primer primera. El resultat va ser el pitjor dels malsons fet realitat: els meus calçotets exposats públicament a la barana davant la porta de l'ascensor. No crec que existeixi pitjor humiliació possible. Imagineu-vos les cares dels veïns, incrèduls davant una mostra tan grollera de mal gust. No patiu, no els penso donar el gust de recollir-los. Sé perfectament que estan conxorxats per escampar la notícia tan bon punt algú els agafi. Llàstima, eren els meus preferits.

Lluís Gavaldà
és cantant

